

Kötter Tamás

A Fényhozó

Dr. Novák a szokásos kérdéseivel kezdi: hányszor maszturbáltam az utolsó találkozásunk óta; szoktam-e lányokra is gondolni; éjjelente miről fantáziálok; elégittem-e ki magamat a munkahelyemen; kire gondoltam, miközben magamhoz nyúltam.

Dr. Novák a tekintetével szinte szuggerál, és egyben lebénít, mint a kígyó az egeret, s nekem minden egyes alkalommal az a nyugtalanító érzésem támad, hogy az utolsó kérdésére azt a választ várja tőlem, hogy „önre”. Magamnak is félek bevallani, de ez talán nem is lenne ellenemre, mivel dr. Novák magas, jóképű, kisportolt alakú, nap vagy talán szolárium barnította férfi. Ma fekete garbót és grafitiszürke kordzakót visel, amittől aztán szexi professzoros a külseje. A nyakában vastag ezüstláncon agyar vagy fog lóg. Nem tudom eldönteni, hogy melyik, és annak ellenére, hogy kíváncsi vagyok rá, félek megkérdezni.

Dr. Novák most éppen arról faggat, hogy milyen szórakozóhelyeken jártam a barátnőimmel a hétvégén.

Már majdnem egy éve, mióta a férjem elhagyott, járok dr. Novákhoz, aki minden tőle telhetőt megtesz, hogy sikeresen túltegyem magam a válást követő traumán, és képes legyek egy új, kiegyensúlyozott párkapcsolatba kezdeni. Dr. Novák szerint, mióta együtt dolgozunk, már nagy utat tettem meg, de egyben arra is figyelmeztet, hogy még sok munka vár rám.

Miután elmesélem, hogy a Kadarkában kezdtük, aztán a DiVinóban, majd az Urimuriban folytattuk és végül a Trafiqban zártuk az estét, hosszú csend telepszik közénk. Dr. Novák szigorú tekintettel mered rám, aminek sejteni vélem az okát. Dr. Novák péntek és szombat éjjelente gyakran bombáz üzenetekkel, amelyekben arra kér, hogy menjek valamelyik szórakozóhelyre, ahol már vár rám. Így történt a múlt szombaton is, amikor ezt az üzenetet küldte: „HellóBaby!!!”

– És a HellóBaby? – töri meg a kínos csendet dr. Novák.

– És a HellóBaby? – kérdem én is sóhajtova dr. Nováktól.

– Jöjj közelebb meghívott! – mondta a Fényhozó, akit Első Armatnak is szólítottunk, bár a színes füzet szerint, amit minden újonnan érkezőnek az első napon kiosztottak, a hivatalos megnevezése Első Armat a Fényhozó és Alapító volt.

Később, miután a rendőrség – a tájékoztatásuk szerint többrendbeli csalás, közokirat-hamisítás, megrontás és kuruzslás tárgyában indított büntetőügyben – tanúként kihallgatott, Első Armatról megtudtam, hogy mielőtt találkozott volna a fényvel, Horváth Lázárnak hívták, fizikát és matematikát tanított egy vidéki gimnáziumban, ahonnan diáklányok molesztálása miatt elbocsátották.

– Jöjj közelebb! – ismételte a Fényhozó, miközben le sem vette a szemét a mellemről, amely, hála Krasznai doktornak, kemény volt, a mellbimbók hegyesen és hívogatón meredtek Armat felé.

Magamban felnevettem.

– Ne félj meghívott – folytatta nyugtató hangon a Fényhozó. – Milyen nevet kaptál a fényben?

– Androméda – feleltem kissé megjátszott félszességgel a hangomban.

– Androméda – bólintott a Fényhozó, aztán kéjesen megnyalta a szája szélét, a szeme csillogott kis kerek szemüvege mögött, ahogy a kopasz feje is, amit minden reggel az egyik nővér olajjal megkent.

Rövid szünet után, mialatt én csendben álltam, és nem bírtam levenni a tekintetemet a Fényhozó mélyen kivágott, arany színű köpenye alól előbukkanó erős, majomszerű szőrös mellkasáról, s mialatt a Fényhozó lehunytt szemmel, szuszogva, mozdulatlanul ült. Első Armat így folytatta: – Az Androméda fénye gyönyörű, minden este, amikor abban a kegyben részesülök, hogy láthatom, eltölt a boldogság, ahogy a te látványodtól is meghívott.

– Köszönöm – feleltem szégyenlősen.

A Fényhozó kegyesen bólintott.

– Az Androméda és a Tejútrendszer egymilliárd év múlva egybeolvad, hogy még fényesebben ragyogjanak – mondta rövid csend után. – Vagy kétmilliárd év múlva – tette hozzá elgondolkodva.

– Értem – feleltem, és közben eszembe jutott, hogy három éve egy barátnőmmel ellátogattunk a Szabad Szerelem Iskolájába, ahol a tanító, ahogy a tábor vezetője magát nevezte, a Lótuszvirág nevet adta nekem. Az iskolában egész nap táncoltunk, füveztünk, és a többi nővel hagytuk, hogy fiatal, szép és izmos fiúk szabadítsák fel a lelkünket, és persze a testünket is. Sokkal szebbek, és persze fiatalabbak voltak, mint a Fényhozó. Igaz, akkor még én is fiatalabb és kíváncsi voltam, mint most, negyvenévesen. Az egyik tanítvánnyal, egy Charlie nevű kaliforniai fiúval azt terveztük, hogy körbeutazzuk a földet. Legalábbis Charlie minden alkalommal, amikor ágyba bújtam vele, ezt ígérte nekem. Végül az utazásból nem lett semmi. A tábort a rendőrség kábítószer-fogyasztás miatt felszámolta. Én megúsztam egy figyelmeztetéssel. Charlie-t letartóztatták, mert kiderült, hogy drogkereskedő, és már Kaliforniában is körözi a rendőrség. Sosem tudtam meg, hogy az eljárást követően mi történt vele, pedig gyakran eszembe jutott az izmos teste és sűrű, hosszú, hirtelenszőke haja. Már az emlékétől is jóleső borzongás futott el. Akaratlanul is elmosolyodtam.

– Jól van, jól van – mondta a Fényhozó elégedetten, látva a mosolyt az arcomon.

Egy magas, fekete hajú, egzotikus arcú nővér serlegben aranylevet hozott be és letette a Fényhozó trónusa melletti asztalkára, aki alig észrevehetően köszönetképpen biccentett. Aztán a nővér az oltárhoz ment, amit a trónussal szemben állítottak fel, és egyenként meggyújtotta rajta a gyertyákat. A sorra fellobbanó gyertyák fénye kísérteties fénybe borította előbb a felkelő napot ábrázoló arany színű oltárt, aztán az egész termet, ami a piramisszerű épület teljes alsó szintjét elfoglalta.

– Honnan érkeztél hozzánk? – fordult felém újra a Fényhozó, miután hosszasan és elmélyülten bámulta a nővért, aki – hozzám hasonlóan – rövid, laza szövésű, mélyen kivágott, már-már áttetsző tunikát hordott, a lábán bőrsaruvál. A nővér ruhája csak színében tért el az enyémtől, az övé aranysárga volt, míg az enyém fehér. A tunika alatt tilos volt más ruhadarabot vagy fehérműt hordanunk. Kabátot is csak akkor vehettünk fel, ha elhagytuk a piramist. A tunikán kívül más ruhára, itt bent a piramisban, nem is volt szükség, az épületet egy hőforrás fölé építették, amely bágyasztó, meleg levegővel árasztotta el mind a kilenc szintet.

– Budapestről.

– És miért jöttél közénk?

– Hogy megtisztuljak – feleltem. A kérdésre a választ az első napon tanította meg nekem és még öt meghívottnak, négy nőnek és egy szomorú tekintetű férfinak, az egyik nővér, akit a fogadásunkra küldtek.

A fény vallása a hívőket meghívottakra, nemüktől függően nővérekre és fivérekre, valamint beavatottakra osztotta. A meghívottak, akik közé én is tartoztam, még csak ismerkedtek a tanítással. Alapkurzusokra jártunk, ahol megtanultuk a fény vallásának alaptételeit, melyek szerint az emberiség egy magasabb intelligenciájú, a Nibiru bolygón élő földönkívüli civilizációtól származik, amely civilizáció tagjai az emberiség hajnalán az ósanyák megtermékenyítése révén önmagukat reprodukálták a földön.

A szent iratok szerint, melyek értelmezésére kizárólag a Fényhozó és az általa beavatottak jogosultak, ez a titokzatos civilizáció mindvégig jelen volt az emberiség története során. Hol tanácsaikkal, sugallataikkal, hol tevőleges módon is befolyásolták az emberiség fejlődését.

A tanítások szerint a nibiruiak valós lényükben természetesen az ósanyák megtermékenyítését követően sosem mutatkoztak az emberiség előtt, erre közvetítőket használtak, a beavatott földi tudósok páholyát, akiknek tudása messze meghaladja a hivatalosan elismert tudósokét. Az ő szervezetük a Kozmikus Tudósok Nagypáholya a Napban. Velük szemben áll bizonyos intelligens lények másik csoportja, akik nem fogták fel az élet mély értelmét, s önző célokat hajszolnak. Ők a Fekete Tudósok Páholya. A két rend élethalálharcát vívja az univerzumban, mely harc az emberiség hajnala óta a földön is szüntelenül folyik. A Fekete Tudósok Páholya a Templomos Lovagrend (a Kozmikus Tudósok Nagypáholya akkoriban ez alatt a név alatt rejtőzködött) kiirtásával majdnem győzelmet aratott, de szerencsére néhány lovagnak sikerült megmenekülnie. Ezek a lovagok és utódjaik évszázadokon át készítették elő a nibiruiak visszatérését, mígnem Első Armat, a Fényhozó és Alapító elérkezettnek nem látta az időt, hogy megalapítsa a Fény Egyházát, és ahogy ő tanította, ezzel „kilépjen a fényre.”

Úgy két éve már találkoztam egy másik kozmikus vallással, amikor az Ūrtestvérek Rendjének nyári kurzusán vettem részt. Az Ūrtestvérek Rendje hasonló tanításokat követett, mint a Fény Egyháza, annyi különbséggel, hogy ők a Szíriuszról származtatták magukat, ahová a prófétájuk vissza fogja vezetni őket, és az ósanyák megtermékenyítése helyett a kurzuson részt vevő nők kielégítésének szükségességét hangoztatták. Jól éreztem magam köztük, és szívesen visszamentem volna egy újabb kurzusra, mert az ottani beavatottak általában

mind fiatal és izmos férfiak voltak, de a kurzust követő három hónap után (addig szorgalmasan küldözgették a hírleveleiket) többé nem jelentkeztek, és az internetes oldalukat sem tudtam többé elérni.

Fél évvel később, a híradóból tudtam meg, hogy az Űrtestvérek Rendjének több vezetőjét és tagját körözi a rendőrség áfa- és adócsalás miatt. A rendőrség közleménye szerint a rend humanitárius szállítmányoknak álcázott élelmiszer-szállítmányokat hozott be az országba, és később ezeket ahelyett, hogy a rászorulóknak kiosztotta volna, tetemes haszonnal áruházláncoknak értékesítette.

A Fény Egyházában a nővérek és a fivérek közé azok tartoztak, akik már legalább egy éve gyakorolták a vallást, és részt vettek bizonyos megtisztulási, valamint beavatási szertartásokon. A beavatottak azok lehettek, akik átettek a végső megtisztuláson és találkoztak a fénnel.

Valamennyi tanítvány a Piramisban lakott. A számukat nem tudtam felmérni, mert folyton változott, a hétfégi kurzusokon többen voltak, míg hét közben kevesebben maradtak.

A férfiak és a nők a Piramisban más-más szinten laktak és étkeztek. Kizárólag a képzések és meditációk során találkoztunk. A testi érintkezés tilos volt. A férfiak, elsősorban azok, akik huzamosabb ideig maradtak vagy itt éltek, ha nem képzéseken vettek részt vagy meditáltak, a Piramis körüli kertekben és földeken dolgoztak vagy más fizikai munkát végeztek. A nők takarítottak és főztek.

A Fényhozó lakosztályába és a szentélybe kizárólag nők léphettek be, amelyet a megtermékenyített ősanák iránti tisztelettel magyaráztak a tanítások.

– Egyesültél már valaha a fényben? – tette fel a következő kérdést a Fényhozó, miközben mohó kíváncsiság ült ki az arcára.

– Igen – sütöttem le a szemem –, de már elváltam.

– Az nem számít – vágta rá haragosan, aztán, mivel látta, hogy a hangjára összerezdülök, már békülékenyen hozzátette: – Az nem számít. Csak az az igazi házasság, ami a fényben kötött. Nem tanították meg neked?

– De igen – sóhajtottam.

* * *

Bélával, a volt férjemmel, akivel a fény vallása szerint nem is voltunk házasok, tíz évig éltünk együtt. Nagy szerelem volt a miénk. Legalábbis én akkor ezt hittem.

Béla a főnököm volt abban az ügyvédi irodában, ahol az egyetem után ügyvédjelöltként elhelyezkedtem. Még csak két hete dolgoztam ott, amikor Béla elhívott vacsorázni. Micsoda este volt! Béla mindent megtett, hogy a kedvemben járjon. Kirendelte a legdrágább bort, virágot hozatott a pincérrel, vicces ügyvédtörténeteket mesélt, dicsérte az ízlésemet, a hajamat, az alakomat. Éjjélkor pezsgőt hozatott, koccintottunk, megfogta a kezemet, komoly tekintettel a szemembe nézett és azt mondta: „Valamit érzek. Még nem tudom pontosan, hogy mit, de nagyon jó érzés.” Aztán hozzátette, hogy bízam rá magam, mert nagy jövőt lát bennem, és ha okos vagyok, még sokra vihetem abban az irodában.

Kezdetben titokban találkoztunk Béla lakásán. Béla néhány évvel korábban elvált és egyedül élt. Nem sokkal később összeköltöztünk, majd egy év után összeházasodtunk.

A találkozásunk idején Béla negyven volt, én huszonhárom. Az esküvőn, amit egy hajón tartottunk a Balatonon, Béla azt mondta, úgy érzi, hogy mellettem mindent újra kezdhet.

Az első időkben minden rendben ment. Hasonlóan sok más friss házaspárhoz, terveket szövögettünk: Béla kijelentette, hogy gyereket szeretne, ha lehet, két fiút, mert egy lánya már volt a korábbi házasságából, és mielőbb abba akarja hagyni az ügyvédeskedést, hogy csak velem és a fiúkkal tudjon foglalkozni. Kitalálta, hogy költözzünk le Szigligetre (ott volt nyaralója), és éljünk ott csendes, vidéki magányban. Azt tervezte, hogy a Balatonon egyszerű, becsületos kétkezi munkából él majd, vitorlásokat újít fel. Én pedig minden időmet a gyerekekkel tölthetem, meg a kertben, ahol majd friss zöldséget termesztünk, meg lesznek gyümölcsfáink is, és a fölösleges termést, ami nekünk nem kell, eladhatjuk a piacon. Béla főleg télen mesélt lelkesen ezekről a terveiről. Nyáron, amikor Szigligeten nyaraltunk, és szóba hoztam, hogy akkor tényleg ne védekezzünk, és csináljunk gyereket, aztán valósítsuk meg a tervét és költözzünk le, mert a kert valóban nagy, és én már vettem is néhány kertészeti könyvet, mindig másra terelte a szót, vagy azt mondta, hogy még egy évet bírjak ki, mert nagy dobásra készül, és abból lesz annyi pénzünk, hogy mindketten abbahagyjuk az ügyvédeskedést és kedvünkre éljünk a Balatonon. Hittem neki, mert hinni akartam.

Így telt el öt év a házasságunkból. Sem gyerekünk nem született, sem a Balatonra nem költöztünk le. Igaz, addigra már nekem is elment a kedvem a vidéki élettől.

A szex sem volt már olyan, mint régen. Egyre ritkábban szeretkeztünk, míg végül Béla egyáltalán nem közeledett hozzám, s ha én kezdeményeztem, hol finoman, hol durván visszautasított.

Minden egyes alkalommal, amikor óvatosan megjegyeztem, hogyha nem fekszünk le egymással, akkor egy gyerekünk sem lesz, nemhogy kettő, a férjem elkezdett panaszkodni a munkájára és az azzal járó stresszre, meg a volt feleségére, akiről azt állította, hogy folyton követelőzik, meg a lányára, aki akkor kamaszkodott, meg a kormányra, ami szerinte „balfaszok gyülekezete” volt.

Voltak persze figyelmeztető jelek, de ezeket túl későn vettem észre.

Például egyszer az egyik barátnőm, kávézás közben, bizalmasan megsúgta, hogy az egyik péntek este találkozott Bélával a Hajógyári szigeten, egy klubban. Mondtam neki, hogy az ki van zárva, és biztosan téved, mivel aznap este a férjemnek egy fontos ügyfelével volt üzleti vacsorája.

Később mások is, barátok és ismerősök, váltig állították, hogy Bélával hol ebben, hol abban a klubban találkoztak, miközben én úgy tudtam, hogy a férjem késő éjszakáig egy ügyén dolgozik, vagy éppen megint egy fontos ügyfelével vacsorázik. Az egyik barátunk például azt mesélte, hogy a férjem a White Angel nevű helyen előbb csak whyskis pohárral a kezében a tömegben állt, aztán hirtelen felemelte mindkét kezét, mintha áldást osztana, és valami olyasmit üvöltött, hogy „Itt vagyok! Itt vagyok, basszátok meg!”, de ebben nem volt biztos, mert a zenétől nem értette pontosan, amit Béla kiabált.

Aztán a férjem egyre gyakrabban utazott Thaiföldre, amiről persze mindenki tudja, hogy a szexturizmus hazája, de én ennek ellenére naivan elhittem Bélának,

hogy egy fontos ügyfele miatt utazik oda, aki ingatlanokat akar vásárolni meg egy műtrágyagyárat.

Egy éven belül már a harmadik thaiföldi utazására készült a férjem, amikor arra gondoltam, hogy meglepem valami figyelmességgel az útra. Írtam neki egy kedves levelet. Megírtam benne, hogy mennyire szeretem, és nagyon várom haza, és minden vágyam, hogy boldoggá tehessem. Arra gondoltam, hogy a levelet, amit egy rózsaszínű borítékba tettem, és a parfümömmel lefújtam, beteszem az egyik bőröndjének abba a zsebébe, ahol a jogosítványát meg az útlevelét tartotta. Az indulás előtti éjjelen megvártam, amíg Béla elalszik, aztán kiosontam a folyosóra, és becsúsztatam a levelet az útlevelé mellé. Megdöbbenve vettem észre, hogy a bőrönd tele van óvszeres dobozokkal. Úgy emlékszem, hogy úgy tíz doboz óvszer volt a bőröndben. De nem csak az útlevele mellett találtam óvszert. További csomagok voltak a ruhák alatt, megint újabbak egy pulóverbe csomagolva, és a neszesszerében is találtam néhányat. Nemcsak azon döbbsentem meg, hogy óvszert visz az útra, vagyis nyilvánvalóan megcsal, még hozzá kurvákkal, hanem az óvszerek mennyiségén is. Harminc darabot számoltam össze csak ebben a bőröndjében, s mindezt öt estére. A másik bőröndöt nem mertem kinyitni.

Bár nagyon kétségbe voltam esve, másnap mégis türtőztettem magam, és nem szóltam Bélának. Mialatt itthon a férjemre vártam, mivel egyetlen barátnőmnek sem mertem mesélni arról, amit a bőröndben láttam, kétségbeesésemben röviden megírtam a történetet egy női magazin pszichológus válaszol rovatának, és segítséget kértem tőlük. „Mit tegyek, vonjam felelősségre vagy beszélgessek el vele, esetleg bennem van a hiba, és én változtassak valamin az életemben?“, tettem fel levelem végén a kérdést.

A pszichológus, aki egy szőke, szemmel láthatóan is szilikonmellű, velem nagyjából egykorú nő volt, a legnagyobb meglepetésemre már a következő számban válaszolt a levelemre. „Kedves Márti! – szólított meg, mert ezen a néven írtam alá a levelet. – Néha a legnehezebb dolog, hogy saját magunkkal szembenézzünk, de én úgy látom, hogy benned megvan ez a képesség. Jó úton jársz, amikor azt kérdezed, hogy benned van-e a hiba, és változtatnod kell-e az életeden, mert a válaszom mindkét kérdésedre az, hogy igen, a hiba a te készülékedben van, és igen, itt az ideje, hogy változtass az életeden. A férjed nem véletlenül fordul a primitív, ragaszkodó, szolgálékú ázsiai nőkhöz, mivel az európai kultúra ezeket az ősi, velünk született tulajdonságokat lassan kiöli az európai nőkből. Nagyon sok feleség képtelen felnézni a férjére, kiszolgálni és a vágyait teljesíteni, ahogy azt annak idején, és persze most is, a természeti népek kultúrájában a nők feltétel nélkül megteszik. Azzal, hogy ezek a nők biológiai lényüket a fogyasztással, a karrier hajszolásával és a rosszul felfogott egyenjogúsággal elnyomják, egyben a nőiességüket is elnyomják” – írta a pszichológusnő, és én, amikor itt jártam az olvasásban, elsírtam magam. – „Még nem késő! – figyelmeztetett. – Változtass! Légy megint nő! Próbáld meg újra elnyerni a férjed csodálatát, hiszen egyszer már sikerült. Éleszd fel a régi tüzet! Vedd elő a nőiességedet! Hordj szexi ruhákat, ajánlj fel szerepjátékot a férjednek. Légy kreatív!” – fejezte be a levelét a pszichológus.

A következő hónapok azzal teltek, hogy megpróbáltam visszahódítani Bélát. Vásároltam egy csomó szexi fehérneműt, és minden este ebben sétálgattam a lakásban, mintha éppen lefekvéshez készülődnék vagy átöltöznék, de nem volt semmi hatása. Az egyik alkalommal a férjem még rám is szólt, hogy ne álljak a tévé elé, mert nem látja tőlem a meccset, és egyébként se járkáljak a lakásban annyit, mert zavarom.

Nem értettem, hogy mi a baj. Akárhogy is nézegettem magam a tükörben, nem találtam a testemen különösebb kivetnivalót. A melleim még mindig szép feszesek voltak, a lábam vékony és izmos, a fenekem kerek és feszes. Heti négyszer tornáztam. Rendszeresen jártam kozmetikushoz, fodrászhoz, és ha néha a barátnőimmal elmentünk vacsorázni, vagy csak beültünk valamelyik bárba egy italra, mindig akadt legalább egy, de általában inkább több férfi is, aki flörtölni próbált velem.

Végül nem bírtam tovább, és megkérdeztem Bélát, hogy mi a baj. Egészen ledöbbsent a kérdéstől, és azt mondta, semmi, aztán rákezdett a szokásos mentegőzésre, hogy a munkája, a lánya, a volt felesége és a hülye kormány. Ezúttal nem hagytam magam, és megmondtam neki, hogy ez így nem mehet tovább, mondja meg, hogy miért nincs közöttünk szex. A férjem először csak motyogott valamit, aztán kissé szégyenlősen azt mondta, hogy ő is érzi, hogy valami nincs rendben, de nagyon szeret, és minden erejével azon van, hogy helyrehozzuk a dolgot, mert nem akar elveszíteni. Végül, miután hosszasan könyörögtem neki, kibökte, hogy van egy ötlete, amivel egyenesbe tudnánk hozni a szexuális életünket.

„Előre megkérlek, hogy ne legyél miattam ideges, mert nem kötelező, és egyébként is ez csak egy alternatíva, amit már más is alkalmazott, és eléggé sikeres, legalábbis az interneten is meg egy szakkönyvben is, amit csak a te kedvedért vettem meg, ezt olvastam” – magyarázta lelkesen a férjem.

Azt válaszoltam, hogy mindenben partner vagyok, ami segít helyrehozni a házasságunkat. Bólintott, aztán már-már nyugodt, színtelen hangon közölte, hogy ő arra gondolt, hogy esetleg csinálhatnánk hármásban is, mert a könyvben, amit „csak az én kedvemért vett meg”, azt írta több neves pszichológus, „mind amerikai” – tette hozzá –, hogy a harmadik, aki természetesen nő, katalizátorként hat a felekre.

Először szóhoz sem jutottam, annyira megdöbbsentett még az ötlet is, aztán megkérdeztem tőle, hogy mégis, honnan ismer ilyen nőket.

Sehonnan, felelte, de van egy kollégája, aki a házasságában szintén hasonló gondokkal küzdött, de elolvasta ezt a könyvet, aztán keresett egy nőt, és tessék, most boldogan élnek a feleségével, és már a második gyerekük születik, mondta, és könyörgő tekintettel a szemembe nézett.

Két hétig gondolkodtam a dolgon. Végül még egyszer elolvastam a pszichológusnő válaszlevelét. „Változtass! Légy megint nő! Próbáld meg újra elnyerni a férjed csodálatát, hiszen egyszer már sikerült. Éleszd fel a régi tüzet! Vedd elő a nőiességedet! Hordj szexi ruhákat, ajánlj fel szerepjátékot a férjednek. Légy kreatív!”, olvastam újra és újra az utolsó sorokat, aztán szóltam Bélának, hogy rendben van, hajlandó vagyok a dologra, csak azt kérem, hogy ne a mi lakásunk-

ban kerüljön rá sor. A férjem átölelt, és azt mondta, hogy nagyon köszöni, és természetesen eszébe sem jutott, hogy a mi lakásunkban csináljuk, majd közölte, hogy holnap akár sor is kerülhet a találkozóra.

Majdnem elájultam.

– Ilyen gyorsan? – kérdeztem.

– A házasságunkról van szó! – nézett rám szigorúan.

– A házasságunkról – sóhajtottam.

Másnap este munka után találkoztunk, és kimentünk a Római partra, az egyik lakóparkba.

A lány, aki Blankaként mutatkozott be, és úgy húsz év körülnek néztem, meglepően közvetlenül, már-már ismerősként köszöntötte Bélát. Habár nagyon ideges voltam, azt mégis azonnal észrevettem, hogy a férjem és ez a Blanka nevű lány egyáltalán nem úgy viselkedik egymással, mint akik először találkoznak. Blanka pezsgővel kínált bennünket, aztán megkérdezte, hogy volna-e kedvem lezuhanyozni vele, mire a férjem, aki már a harmadik pohárral töltött magának, közölte, hogy hogyan volna, és véletlenül tudja, már alig várom, hogy kinyaljanak.

Hazáig szótlánul ültünk a taxiban. A férjem másnap viccesen megjegyezte, hogy elfelejtette mondani, a könyv szerint, amit az amerikai pszichológusok írtak, periodikusan meg kell ismételni a tegnapi estét, hogy az impulzusok fennmaradjanak. Berohantam a hálószobába és sírtam. A férjem szó nélkül elment valahová, csak éjjel került elő. Felébredtem, amikor zörgött a kulccsal.

Több hasonló találkozóra sem Blankával, sem más lánnyal nem került sor, igaz, a szexuális életünk sem javult meg, soha többé nem feküdtünk le egymással.

Kétségbeesésemben az egyik régi barátnőmhöz fordultam, akit még az egyetemről ismertem, és tudtam, hogy megbízhatok benne. Ági azt tanácsolta, hogy küldjem el a férjem adatait egy asztrológushoz, aki kielemez. „Amikor hasonló helyzetben voltam, mint te, nekem is sokat segített” – mondta.

Bár sosem hittem az asztrológiában, és racionális embernek tartottam magam, mégis megfogadtam Ági tanácsát.

Az asztrológus, egy héttel azután, hogy ötvenezer forintot befizettem a számlájára, a következő levelet küldte e-mailben: „Kedves Heni!” – Ezt a nevet adtam meg, mert nem akartam, hogy bárki is tudjon a problémáimról. Természetesen az e-mail címemet is erre az egy alkalomra készítettem. – „Több kollégámat is bevontam a férje horoszkópjának vizsgálatába. Mondhatom, nehéz munka volt. A férje minden valószínűség szerint biszexuális...” – Ennél a mondatnál elfogott a fizikai rosszullét. Hosszú percekre volt szükségem, amíg megnyugodtam, és éreztem magamban annyi erőt, hogy folytassam. – „...”, ami azt jelenti, hogy a nőkhöz és a saját neméhez is egyaránt vonzódik. A férjének vannak és lesznek is titkos kapcsolatai férfiakkal. Ön csak a biztos háterszág, és egyben alibi a férje számára, hogy a társadalmi konvencióknak meg tudja felelni. Asszonyom, azt tanácsolom, mivel ön egy forróvérű, Oroszlán jegyű és Skorpió aszcendens személy, hogy a vágyait házon kívül elégítse ki – természetesen titokban. Mert ahogy eddig sem kapta meg a férjétől a szexualitás terén mindazt, amire vágyott, továbbra sem fogja.”

Megmutattam a levelet Áginak, aki azzal vigasztalt, hogy elképzelhető, hogy az asztrológus tévedett, és adjak magamnak még egy esélyt. Mikor megkérdeztem tőle, hogy mégis, mit tanácsol ezek után, és miféle esélyre gondolt, Ági megadta egy mágus telefonszámát, aki szerinte képes szerelmi kötést és oldást is csinálni.

Teljes örültségnek tartottam ezt az ötletet, amit azonnal meg is mondtam Áginak. Csak legyintett, és közölte, hogy ő is és még jó néhány barátnője járt már ennél a mágusnál.

„Drágám, ő egy komoly mágus. Menj el hozzá és bízz benne!” – válaszolta az ellenvetésemre. „Hidd el, segíteni fog rajtad. Egyébként meg, nem ér meg ennyit a házasságod?”

A mágus a Csengery utcában, egy régi bérház földszintjén fogadott. Azt hiszem, itt is lakhatott, mert az egyik függöny mögött, egy ablaktalan beugrót, egy keleti díszpárnákkal teleszórt óriási ágy foglalta el. Frattó néven mutatkozott be, harminc körül járhatott, sűrű, egyenes, fekete haja, széles válla és mellkasa volt. Sportos alakját még jobban kiemelte a szűk fekete póló. A pupillája tág volt, a szeme furcsán csillogott. Amikor rám szegezte éjfekete szemét, a hideg futkosott tőle a hátamon.

Miután Frattó csöndben végighallgatta a panaszaimat, fejcsóválva azt mondta, hogy itt sajnos nem elég a szerelmi kötés.

– Nem? – kérdeztem csalódottan.

– Nem – felelte a mágus. – Annyi blokk van benned – mondta, és közben a combomra tette a kezét, majd erősen megszorította, miközben a szemével, mint egy kigyó az egeret, úgy búvölt, és én moccanni sem bírtam –, hogy itt valami mást kell alkalmaznom.

– Mást? – hebegtem, és tettem egy bátortalan kísérletet arra, hogy a kezét levegyem a combomról, de a marka, akár egy satu, úgy szorította azt.

– Mást – suttogta Frattó, aztán a másik kezével, akár egy kampóval, átkarolta a nyakamat és magához húzott. – A tested blokkok alatt áll, és csak egy másik test szabadíthatja fel – súgta igézően a fülembe, aztán a száját a számra nyomta. „Érdekes – gondoltam magamban –, ugyanazt a parfümöt használja, mint a férjem.”

Ez volt az egyetlen alkalom a tíz év alatt, amikor megcsaltam Bélát. Soha senkinek sem mondtam el.

A férjem, néhány hónappal a mágusnál történt látogatásom után, váratlanul közölte velem, hogy Kubába utazik, természetesen üzleti ügyben. Azt mondta, hogy Fidel Castro egy vén hülye trotty, és ő is meg az öccse is, aki szintén túl van már a nyolcvanon, bármikor meghalhat, és akkor minden ugyanúgy lesz, mint nálunk volt kilencvenben, és aki észnél van, az most Kubában nagyot szakíthat.

Béla eredetileg úgy tervezte, hogy csak egy hétre megy Kubába, aztán három nap után küldött egy sms-t, hogy még két héttel meghosszabbítja az utazását. Arra, hogy miért marad, nem adott magyarázatot. Béla csokibarnán érkezett haza, az arca teljesen kisimult. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki a kubai privatizációt készítette elő. A gyanúmat megerősítette, hogy amikor az egyik este az iPad-jén meg akartam nézni az időjárás-jelentést, észrevettem, hogy letöltötte

az akadémiai spanyol szótárt. Kíváncsiságból megnéztem, hogy milyen szavakat használt Béla Kubában. „Jó estét. Hány éves vagy? Nagyon szép vagy. Mennyi? Az sok. Ötven. Két óra. Kétszer. Szereted a lányokat is? Van ilyen barátnőd? Bemutatod? Gyerünk. Csináld. Lassan. Még. Gyorsan. Keményen”, meg ezekhez hasonlókat. Egész éjjel sírtam.

Többé nem hoztam Bélánál szóba a szexet, és még abban az évben elköltöztem otthonról, majd beadtam a válókeresetet.

Az elköltözésem után még egyszer találkoztam a férjemmel, a válóper előtti egyeztetésen. Béla fekete napszemüvegben, két fiatal, tizennyolc év körüli szőke lánnyal érkezett a megbeszélésre. Nem tudtam leplezni a megdöbbenésemet, amit a megjelenése és kísérei keltettek bennem, mire Béla lazán közölte velem és az ugyancsak megdöbönt ügyvéddel, hogy ő egy rocksztár, és úgy is fog élni és úgy is fog meghalni, mint egy rocksztár, amit vegyünk tudomásul, de ha nem vesszük tudomásul, az sem érdekli, aztán mind a két lánnyal csókolózott, mielőtt leült volna az asztalhoz.

Úgy két hónap telhetett el azóta, mióta a férjem bejelentette, hogy ő „egy rocksztár”. Éppen az ügyvéddel ültem, hogy a Bélával kötendő egyezség részleteit átbeszéljük, amikor a János Kórházból hívtak. Béla, aki akkor még hivatalosan a férjem volt, szívrohamban meghalt. Nem vette be a vérnyomáscsökkentő gyógyszereit, mert az állítólag impotenciát okoz.

* * *

– Az egyesülés szent pillanat, meghívott – szólalt meg újra a Fényhozó, miután nagyokat kortyolt az aranyitalból, amely erős pálinkaszagot árasztott, de egyébként az egyetlen folyadék volt, amit Armat a fény vallása szerint magához vehetett.

– Igen – bólintottam, miközben az egyesülés szótól emlékhullámok öntöttek el.

Béla halálát követően, mivel a válóperünk még nem zárult le, és hivatalosan még házások voltunk, a volt férjem lányával egyezkedtünk tovább Béla örökségéről. Ivett akkor töltötte be a tizennyolcat, és készségesen elismerte a házastársi igényemet Béla vagyonának a felére, csakhogy elkerülje a hosszan elhúzódó pereskedést, és minél előbb hozzájusson az örökségéhez, hogy aztán el is költesse azt.

Béla jelentős vagyont hagyott hátra, így többé nem voltak anyagi gondjaim.

Harminchárom éves voltam, amikor Béla meghalt. Elhatároztam, hogy adok még egy esélyt magamnak.

Egyáltalán nem tartottam magam öregnek. Amikor a tükörbe néztem még mindig egy kellemes megjelenésű, fitt (továbbra is rendszeresen sportoltam) nőt láttam a tükörben. A melleim ugyan megereszkedtek egy kicsit, de ezt a kis testi hibámat Béla örökségének töredékéből, egy plasztikai műtéttel gyorsan korrigáltattam. Az új melleimmel, a Gucci és Louis Vuitton táskáimmal már semmiben sem különböztem azoktól a kortársaimtól, akikkel a következő három évben csüörtötk, péntek és szombat este a budapesti klubokat jártuk, abban a reményben, hogy sikerül egy normális negyvenes férfit találjunk, aki majd feleségül vesz bennünket és gyereket csinál nekünk.

Sajnos kiderült, hogy normális negyvenes férfiak egyszerűen nem léteztek Budapesten. Legalábbis a klubokba biztosan nem jártak. Akikkel én találkoztam, mind házások voltak vagy elváltak, gyermektartást fizettek és emiatt állandó anyagi problémákkal küszködtek, vagy ittak, meg egyébként sem akartak tartós kapcsolatot. Ezek a férfiak hódítani akartak, és lehetőleg minél többet, hogy másnap a barátaik előtt elhencegessenek velem. A nőket egyszerű prédának tekintették, és bármennyire is szerettem volna, én sem voltam kivétel. Fájdalmas felismerés volt, amikor rájöttem, hogy a férfiak nem azért fekszenek le velem, mert bármilyen érzelmet is táplálnak irányomban, vagy ne adj'isten, szerelmesek lennének belém, hanem azért, mert az alkoholtól és a magukat kínálgató nők látványától felizgulnak.

Mások, akik tehetősek voltak, és egyben szabadok is – ők voltak kevesebben –, a fiatal lányokat hajszolták, számukra egy harmincas nő nem jelentett értéket. Ha szóba is álltak velem, egy, esetleg két éjszaka után gyorsan leráztak.

Sajnos későn ismertem fel ezeket a jeleket. Azt hiszem, túlságosan is nagy jelentőséget tulajdonítottam a szerelemnek, így aztán könnyen odaadtam magam, a férfiak pedig, ahogy megkaptak, azonnal el is hagytak.

Hétköznap esténként otthon ültem egyedül, teáztam, tévét néztem vagy olvastam. Jókat nevettem, amikor láttam, hogy a női magazinok ugyanazokat a problémákat boncolgatják, amelyektől annak idején én is szenvedtem, és ahogy annak idején, most sem találnak rájuk megoldást. „Már nem szeret a férjem?“, „Kiüresedett vagy csak elfáradt a házasságunk?“, „Megromlott a házaselet, vége a szerelemnek, a szexnek?“, tették fel az újságok az ilyen és ezekhez hasonló kérdéseket, hogy aztán feminista vagy metroszexuális pszichológusok adjanak rá rossz válaszokat. Általában a férj túlhajszoltságát, a munka okozta stresszt, családi eseményeket, vagy még rosszabb esetben a gyermekkort okolták a szex hiányáért. Megoldásként az utazást és a kikapcsolódást ajánlották, melyek hatására – legalábbis a pszichológusok szerint – nagy valószínűséggel a vágy újra visszatér. Hát persze. Más szakértők szerint ilyen esetekben gyakori az ISD probléma, amely pszichés zavaroknak vagy antifantáziának tudható be. Soha egyetlen pszichológus vagy szakértő sem mondta ki azt a triviális igazságot, hogy a férjek azért nem fekszenek le egy idő után a feleségükkel, mert megunták őket, és valószínűleg már rég más nőket dugnak.

Néha beültünk valahová egy teára vagy italra a velem hasonló korú barát-meg kolléganőimmel. Beszélgettünk, nevetgeltünk. Szomorúan hallottam, hogy az ő életük sem jobb, mint az enyém. Még azok is szenvedtek közülük, akik házasságban éltek és gyerekük is volt, pedig azt hittem, hogy az életük a családdal és a gyerekekkel teljessé vált. Sokukkal durván bánt a férjük, másokról egyáltalán nem vett tudomást, alig szólt hozzájuk, és akkor is csak a legszükségesebb dolgokról volt hajlandó beszélni velük, ráadásul rendszeresen meg is csalta őket. Ezek a nők a gyerekeikben sem lelték örömüket, mert amikor azok a kamaszkorba léptek, azonnal megtagadták a szüleiket, átnéztek rajtuk és nyíltan kijelentették, hogy az életük nem követendő példa, ugyanakkor agresszíven követelték, hogy a szülők biztosítsák számukra a gondtalan élethez szükséges anyagi javakat.

Ez volt az örök gyerekek kora. Nyugatról indult, de hamar elterjedt a volt keleti blokk országokban is a kérlelhetetlen fiatalság kultusz. Mindenki úgy akart élni, mint a huszonévesek, amihez a munka tiszteletét lassanként teljesen leváltó fogyasztói kultúra lelkesen asszisztált, sőt bátorította is. A baloldali gondolkodók az egyébként is már megszámlálhatatlan szabadságjogok további, radikális szélesítését követelték, az egyént állítva az univerzum központjába. A régi vallások látványosan sorvadtak, egyes országokban, mint például Franciaországban, húsz falura jutott egy pap. Máshol sem volt jobb a helyzet, a bevándorlás felgyorsulásával rohamosan erősödő radikális iszlám vásárolta fel a keresztény templomokat, átalakítva őket muszlim imaházakká. Hollandia nyíltan kijelentette, hogy a lakossága felhagyott a vallással, és a templomokat, mint valami bérházat, sorra adták el. Ha éppen nem a muszlimok vették meg őket, akkor klubok vagy éttermek nyíltak bennük. „Így tűnik el egy civilizáció”, siránkozott néhány jobboldali filozófus, de gyorsan elhallgattatták őket, miután az európai kultúrával kapcsolatos nézeteiket reakciónak és retrográdnak minősítették.

Mindenki, akinek pénze volt, vagyis a középosztály nagy tömegei, a fiatalság hajszolásának és a szórakozásnak rendelte alá az életét. És mivel a fogyasztás eme hatalmas templomait látogatni időrabló és fáradságos dolog, ezért a gyerekvállalási kedv egyre inkább csökkent. Potens férfiak és nők tömegei döntöttek a szingli életmód mellett, abból az egyszerű megfontolásból, hogy nem akarták megosztani az időt, mint a legdrágább és gyorsan fogyó kincset, egy nyüzszítő kis szörnnyel, akitől a szülők még mozdulni sem tudtak, nemhogy szórakozni.

Más fiatalok egyszerűen nem költöztek el a szüleiktől, hogy saját, önálló életet kezdjenek, helyette kegyetlenül kizsákmányolták, lelkiismeret-furdalás nélkül elősködtek rajtuk, miközben a hátuk mögött gúny és neveltség tárgyává tették őket.

Nem csoda, hogy ezek közül a nők közül sokan szeretőt tartottak, zugivók lettek, az evésbe menekültek és elhíztak vagy az ezotériába temetkeztek.

Ilyen volt Izabell is, akivel a MÁV jogi osztályán dolgoztam együtt. (Miután összeköltöztünk Bélával, összeférhetetlenség miatt fel kellett mondanom az ügyvédi irodában.) Fizetési felszólításokat küldözgettünk a bliccelő utasoknak meg fizetési meghagyásokat töltöttünk ki. Halálosan unalmas, de egyben stresszmentes munka volt.

Izabell, aki maga is elvált, az egyik ebéd során megemlítette, hogy a következő hónapban szabadságra megy és elutazik egy jógatáborba, hogy bioételek, meg meditálás segítségével öntisztító folyamatokat indítson el a szervezetében.

„Biztos, hogy a hely tele lesz facér pasikkal” – kacsintott rám Izabell.

Mivel rengeteg szabadságom volt, viszont programom szinte semmi, rövid gondolkodás után, szóltan Izabellnek, hogy én is vele tartanék.

A tábor, Pilisszentlélek, egy parányi kis község közelében, helyezkedett el, közvetlenül az erdő mellett. A tábor szélén hegyi patak csörgedezett. A falu lakosai – néhány öregember meg cigány –, amikor Izabellal megálltunk, hogy érdeklődjünk, hogy miként tudunk a táborba eljutni, furcsán néztek ránk, de egyébként készségesen útbaigazítottak.

„Ez a hely egy ásrám, ami azt a helyet jelöli, ahol a guru lakik” – magyarázta a fogadásunkra kiküldött tanítványféle, egy harmincas, jóképű, kisportolt testű,

lebarnult férfi, aki egyetlen ruhadarabot, egy ágyékkötő-szerűséget viselt. „Az ásramban töltött idő alatt az elméleteket átítatjuk a guru tanításával, testeteket pedig a jógikus életformával”, mondta a tanítvány, és amikor a „testeteket” szót kimondta, előbb sokatmondóan a szemünkbe nézett, aztán végigmért mindkettőnk tetőtől talpig.

A tanítvány búcsúzóul megmutatta, hogy hol van a tábor központja, és a kezünkbe nyomta a tábor házirendjét, amely szerint tilos mobilt használni, nincs televízió, rádió, és csak bioételek kerülnek felszolgálatra. Viszont mindennap többször is meditálunk és csoportos öntisztításon veszünk részt. „Amennyiben az időjárási viszonyok megengedik, kötelező viselet az ágyékkötő, nőknek a szoknya, amelyet a közösségi házban vehetnek át a kurzus látogatói. A ruhákat igény szerint naponta cseréljük”, olvastam félhangosan a tájékoztatót, majd kérdően Izabellre néztem.

– Szerinted maradjunk? – kérdeztem Izabellt, aki válasz helyett határozott léptekkel elindult a közösségi ház felé.

Hét napig tartott a tábor. A második napon bemutattak a gurunak, egy magas, inas, hosszú hajú és szakállú férfinak, a homlokán rózsaszín pöttyel, aki az erdőben egy kis tisztáson fogadott bennünket.

A fák közé színes napvitorlákat feszítettek ki, az árnyékukban párnákból meg színes szőtesekből készített fekvőalkalmatosságon hevert a guru, az egyik kezében hosszú, furcsa alakú pipát tartott, a másikat egy alvó, tinédzser testű lány mellén nyugtatta. Néhány fiatal lány és jóval több velünk egyidős nő ült vagy feküdt körülötte, valamennyien félmeztelenek voltak. Sokan úgy helyezkedtek el, hogy a rövid szoknyájuk alól kivillant a vaginájuk. Lágy zene szólt. Egy fiú, szinte még gyerek, egy gitárszerű hangszeren (később megtudtam, hogy a hangszer szitárnak hívják) játszott. A többi férfi a nők körén kívül, törökülésben vagy guggolva, egy szál ágyékkötőben ült, és a nőket figyelte. A majmok jutottak róluk eszembe, egész pontosan egy természetfilm, amely a majmoknál az alfahímek és a csapat többi tagjának alá-fölé rendeltségi viszonyairól szólt. Sok nő és férfi vízzipázott. A tisztást furcsa, kesernyés illat töltötte be.

A guru intett, hogy lépünk közelebb.

Úgy két méterre álltunk meg tőle, mikor a guru valamit mormogott, és a kezével jelezte, hogy menjünk még közelebb. Ez még kétszer ismétlődött meg. Amikor már olyan közel álltunk hozzá, hogy a kezével könnyedén el tudott érni bennünket, a guru felült, kinyújtotta a kezét, de mindezt olyan tétova, bizonytalan mozdulattal tette, hogy nekem szinte lassított felvételnak tűnt, aztán megfogta mindkettőnk mellét, végül pedig csak annyit mondott: „Igen. Igen ez az. Nagyon jó.”

Belenéztem a szemébe, a pupillája tág volt, a szeme vérben úszott. Miután a guru visszahanyatlott a helyére, valamit mormogott, aztán intett, hogy elmehe-tünk. Izabellal leültünk a többi nő közé és a gurut lestük, ahogy a többiek is, de nem történt semmi. Nem osztotta meg velünk a szent szövegek titkait, helyette néha mormogott valamit, aztán beleszívott a pipába, majd csukott szemmel feküdt tovább. Később az egyik lány, akinek hullámos haja és szép, szabályos alma formájú melle volt, megkínált bennünket vízzipipával. Mindketten szívtunk a pipából, aztán elaludtunk.

Későn éjjel volt már, amikor felébredtünk Izabellével. A tisztáson rajtunk kívül már csak néhányan heverték kábultan.

Visszamentünk a táborba, ahol egy hatalmas máglya égett, körülötte nők és férfiak táncoltak meztelenül. Ittunk egy kis vizet és ettünk egy kevés gyümölcsöt, amikor az a tanítvány lépett oda hozzánk, aki reggel fogadott bennünket. Azt mondta, hogy mossuk meg az arcunkat, mert a guru a sátorban vár bennünket, velünk szeretne meditálni.

A sátorban csak egy gyertya égett, és amikor a tanítvány elhúzta a függönyt, a gyertya lángját a lanyha szellő, ami a hegy felől fújt, meglebbentette, egy pillanatra megvilágítva a guru arcát, aki a sátor egyik sarkában vízpipázott, és valamit ütemesen mormogott.

Miután a tanítvány kiment, a guru felállt. Akkor láttam, hogy teljesen meztelen. Izabellével szinte egyszerre vettük le egyetlen ruhadarabunkat, a szoknyánkat.

Még három estén át meditáltunk a guruval.

A következő évben újra elmentünk Izabellével ebbe a táborba, de a guru akkor már egyikünket sem hívatta magához. Csak egy ötven év körüli, szemüveges, kicsit pókhasú tanítványával tudtam meditálni, aki civilben könyvelő volt. A rákövetkező évben nem tartottam Izabellével, egy másik tábort kerestem magamnak.

A jógatábort követően részt vettem öngyógyító tanfolyamon, aztán egy csakratanfolyamon, ahol végiglépdeltünk a hét csakrán, bemértük azokat, majd megismertük a csakrákhoz tartozó gyógyító kristályokat, melyeket a tanfolyamot vezető férfi a meztelen testemre helyezett, miközben gyógyító masszázsban részesített. Beiratkoztam egy auratanfolyamra, ahol az aurák közötti energia-cserét tanulmányoztuk, előbb csak kézrátétellel, aztán öleléssel és csókolózással, végül a behatolásos technikával. Ez utóbbiról már a tanfolyam jelentkezési lapjának kitöltésekor sem voltak illúzióim. Részt vettem még angyal kommunikációs tréningen, és egy szakállas, tagbaszakadt férfi, aki Harley-Davidsonon közlekedett még a táborban is, a Bakonyban bevezetett a runák tanába. Egy másik, táltosnak öltözött férfi, egy átszeretkezett éjszaka után közölte velem, hogy „Magyarország szívcsakrája a Pilisben található”, majd megkért, hogy csókolózzak egy másik nővel, amit meg is tettem.

A Szabad Szerelmek Iskolájába már tapasztalt táborlakóként érkeztem, és egyáltalán nem lepődtem meg, amikor azt a feladatot kaptuk, hogy a kertészetben meztelenül szüreteljünk, és a fűhöz is lassan hozzászoktam.

Negyvenéves voltam, amikor elmentem, hogy megismerjem a fény vallását. A melleim, hála a szilikonnak, még mindig nagyok, feszesek voltak és peckesen meredtek előre, és az állandó diétától meg a rendszeres tornától a testem is vékony maradt. Ennek ellenére tisztában voltam vele, hogy a testem hanyatlását én sem kerülhetem el. Egyre ritkábban hívtak magukhoz a guruk, táltosok, mesterek és sámánok, hogy kettesben meditáljunk, áldozunk az isteneknek vagy érintsünk meg szent köveket. És egyre gyakrabban kellett beérnem pocakos ötvenes könyvelőkkel, elvált gimnáziumi tanárokkal, sikertelen írókkal meg ezekhez hasonló számkivetettekkel, akik ugyanúgy rettegték a magánytól, ahogy én is, és mégsem voltak képesek többé tartós társas kapcsolatot létesíteni, ahogy én sem.

* * *

- Meddig maradsz köztünk meghívott? – kérdezte a Fényhozó.
- Két hétig – feleltem.

Valójában csak egy hetet terveztem, mert jelentkeztem még egy jóga-, egy hallgató- és egy léböjttáborba is, de a hallgatótábor érdeklődés hiányában elmaradt, így a Fény Egyházánál tervezett egy hetet további egy héttel meghosszabbítottam.

– Kevés az idő – csóválta a fejét a Fényhozó, aztán megvárta, amíg egy újabb pohár aranyitalt, amelynek most már határozottan pálinkaszaga volt, tesz le elé ezúttal egy idősebb, őszülő hajú, molett nővér. Nagyokat kortyolt az italból, és kásás hangon így folytatta: – Nagyon kevés az idő, és a Nibiru messze van.

Megint kortyolt az italból.

– Nos, az út hosszú – mondta, de aztán elakadt, végül néhány horkantás vagy csuklás után így folytatta –, és tele van próbákkal, és van, aki már évek óta járja, de nem ér a végére – mondta, és közben az idős nővérré pillantott, aki lehajtott fejjel éppen akkor ment ki a teremből. – De – csapta össze a tenyereit, mintegy megkönnyebbülve attól, hogy a nővér kiment, és mi kettesben maradtunk – van egy könnyebb útja is annak, hogy találkozzál a fénnel, és én – itt felnevetett – tisztelnél fogva fel vagyok hatalmazva arra, hogy ezt az utat annak, aki méltónak mutatkozik rá, megmutassam. És te – mutatott rám mosolyogva – méltónak találtattál rá. Hát nem nagyszerű? – kérdezte befejezésül, és rám meredt.

– De – feleltem, és tudtam, hogy mi a dolgom, egyetlen mozdulattal kibújtam a ruhámból.

A Fényhozó örült tekintettel bámult rám, a szemében különös, nyugtalan tűz égett, a nyelvével az ajkát nyalogatta. Másodpercek teltek el, amíg újra megszólalt.

– Látom a fényt benned! Látom a fényt benned – motyogta, mint aki éppen egy álomból ébred, a lehelete határozottan aranyital, vagyis pálinkaszagot árasztott, miközben a trónusán előredőlt, és a kezét felém, egészen pontosan a meztemellem felé nyújtotta.

– Hát persze, hogy látod, drágám – nevettem fel magamban, aztán közelebb léptem hozzá, és mindkét karommal átkulcsoltam a Fényhozó nyakát, majd gyengéd, de mégis határozott mozdulattal a mellem közé húztam az olajtól csillogó fejét.